Ölen Sanıkta Tazmin ve TMSF Haczi

MAHKEME	KARAR TARİHİ	SONUÇ
Anayasa Mahkemesi Birinci Bölüm	01.07.2026	Ret

ESAS NO	İLGİLİ HÜKÜMLER
2020/33199	AY 35, 4389 m.22, 6183 m.35 mük., 5411 geç. m.11

ÖZET

Bankacılık zimmetine iştirakten yargılanan şirket yöneticisi ölünce dava düştü, tazmin hükmü kurulmadı. Mirasçılar süren hacizleri şikâyet etti. AYM, hacizlerin TMSF'nin 6183 sayılı Kanun'a göre yürüttüğü takibe dayandığını belirterek başvuruyu kabul edilemez buldu.

Bu kararın özeti ve değerlendirmesi
savun.av.tr/olen-sanikta-tazmin-hukmu-tmsf-haczi-aym-2020-33199/ →

Karar metni

Anayasa Mahkemesi Kararlar Bilgi Bankası sisteminde yayımlandığı hâliyle aktarılmıştır. Heyet, raportör ve vekil adları derlemeye alınmamıştır.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ ANAYASA MAHKEMESİ

BİRİNCİ BÖLÜM

KARAR

(Başvuru Numarası: 2020/33199)

Karar Tarihi: 1/7/2026

I. BAŞVURUNUN ÖZETİ

1. Başvuru, ceza yargılamasında tazmin yükümlülüğüne ilişkin hüküm kurulmaması ve buna bağlı olarak mal varlığı üzerindeki haczin uzun süre devam etmesi nedenleriyle mülkiyet hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

2. Başvuruculaların murisi, bir anonim şirketin (Şirket) hâkim hissedarı olup aynı zamanda yönetim kurulu başkanlığını yürütmüştür. Başvurucular murisin çocukları ve yasal mirasçılarıdır.

A. Bireysel Başvuruya Konu Ceza Yargılaması Süreci

3. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 4/10/2000 tarihli iddianamesiyle; muris ile aralarında E.Bankın bir kısım üst düzey yönetici ve çalışanlarının da bulunduğu kişilerin 8/6/1999 tarihli ve 4389 sayılı mülga Bankalar Kanunu'nda düzenlenen bankacılık zimmeti suçunu iştirak hâlinde işledikleri iddiasıyla kamu davası açmıştır. İddianamede; usulsüz bir şekilde ve sahte belgeler kullanılarak Şirket adına E.Bank'tan 8.000.000 Amerikan doları tutarında kredinin çekilmiş gibi gösterilip söz konusu tutarın banka yöneticisi tarafından zimmete geçirildiğini, murisin ise kredi başvurusunun şeklen tamamlanmasına yönelik eylemleriyle suça iştirak ettiğini ileri sürmüş ve anılan Kanun'un 22. maddesinin üçüncü fıkrası uyarınca cezalandırılmasını talep etmiştir.

4. Açılan kamu davası, İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesinin (Mahkeme) 2002/205 Esas sayılı davası üzerinden yürütülmüş, yapılan yargılama sonucunda Mahkeme tarafından 19/10/2010 tarihli karar ile aralarında murisin de bulunduğu bir kısım sanıklar yönünden zimmet suçuna iştirak ettiklerine dair delil bulunmadığı gerekçesi ile beraat kararı verilmiştir.

5. Bu hükmün temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 7. Ceza Dairesi (Daire) 16/5/2012 tarihinde aralarında murisin de bulunduğu bir kısım sanıklar yönünden verilen beraat hükümlerini bozmuştur. Bozma kararında; muris ve diğer sanıkların kredibilitesi olmayan şirketlere ödeme gücünün üstünde, teminat alınmaksızın veya yeterli teminat alınmaması suretiyle dönüşü olmayacak şekilde kredi verilmesine sebebiyet verdikleri, kredinin verilmesinden sonra hileli ve aldatıcı yöntemler kullanılarak tutarın banka yöneticisine aktarılmasına iştirak ettikleri ifade edilmiş, özgü suça ilişkin hükümler gözetilerek bu kişilerin mahkûmiyetine karar verilmesi gerektiği belirtilmiştir.

6. Bozma sonrası yargılama devam ederken muris 10/12/2019 tarihinde ölmüştür. Tereke temsilcisi sıfatıyla hareket eden başvurucu vekili 2/10/2020 tarihli duruşmada muris hakkındaki kamu davasının ölüm nedeniyle düşürülmesine ve ayrıca isnat edilen suç yönünden Hazine zararının ödetilmesine yer olmadığına karar verilmesini talep etmiştir.

7. Mahkeme aynı tarihte verdiği karar ile muris hakkındaki davanın ölüm nedeniyle düşmesine hükmetmiştir.
8. Hükmün tefhiminin ardından başvurucular 20/10/2020 tarihinde bireysel başvuru yoluna müracaat etmiştir.

9. Hüküm, bireysel başvurudan sonra tereke temsilcisi vekili tarafından temyiz edilmiştir. Temyiz dilekçesinde Hazine alacağının ödenip ödenmeyeceği hususunda bir karar verilmediği ifade edilmiştir. Daire 6/6/2022 tarihli kararında; 4389 sayılı mülga Kanun'un 22. maddesinin dördüncü fıkrası uyarınca meydana gelen zararın resen ödettirilmesine ve Hazine alacağı olarak müteselsilen tahsiline karar verilmediğinden bahisle temyiz talebinde bulunulduğunu, Mahkemece murisin ölümü nedeniyle davanın düşürülmesine karar verildiğini, temyiz dilekçesinde belirtilen hususta verilmiş bir hüküm bulunmadığını, bu hususta mahallinde her zaman karar verilebileceğini belirterek talebi inceleme dışında bırakmış ve düşme kararını onamıştır.

10. Bu kararın ardından tereke temsilcisi vekili, Mahkemeye sunduğu dilekçe ile davaya konu suça bağlı olarak meydana gelen zarardan muris terekesinin 4389 sayılı mülga Kanun'un 22. maddesinin dördüncü fıkrası uyarınca sorumlu olmadığına dair karar verilmesini talep etmiştir.

Mahkemece verilen 19/7/2023 tarihli ek kararda; anılan fıkra metnine göre mahkûmiyet hükmüne ek olarak meydana gelen zararın Hazine alacağı olarak müteselsilen ödenmesine karar verileceğinin belirtildiğini, muris hakkında ölüm nedeniyle düşme kararı verildiğini, dolayısıyla muris hakkında lehe ya da aleyhe bir değerlendirme yapılamadığını, bu nedenle talep hakkında karar verilmesinin mümkün olmadığı ifade edilerek temyiz yolu açık olmak üzere talep hakkında karar verilmesine yer olmadığına dair hüküm kurmuştur. Bu hükmün temyiz edilip edilmediği hususunda bir bilgi veya belge sunulmamıştır.

11. Komisyon, kısmi kabul edilemezlik kararıyla başvuruculara mülkiyet hakkına ilişkin iddialarının kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar vermiştir.

B. Şirkete İlişkin Mali ve Hukuki Süreçler

12. Şirket, ceza yargılamasına konu edilen kredi işlemi dışında da E. Bank ile çeşitli kredi ilişkileri gerçekleştirmiştir. Şirketin E. Bank haricinde yine Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonuna (TMSF) devredilen bankalardan biri olan T. Bank ile de kredi ilişkileri kurduğu anlaşılmaktadır.

13. Şirketin bu bankalardan temin ettiği kredilerin geri ödemelerinde yaşanan sorunlar nedeniyle alacakların tahsili amacıyla TMSF tarafından 21/7/1953 tarihli ve 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun hükümleri çerçevesinde Şirket aleyhine takip işlemleri başlatılmıştır.

14. Şirketin mali yükümlülüklerini yerine getirememesi neticesinde İstanbul Beyoğlu 2. Asliye Ticaret Mahkemesinin 4/6/2007 tarihli kararıyla Şirketin iflasına ve basit tasfiye usulünün uygulanmasına karar verilmiştir. İflas işlemleri Beyoğlu İflas Müdürlüğünce yürütülmüş olup ilgili Müdürlüğe iflas tarihi itibarıyla E. Bank ve T. Banktan kaynaklanan fon alacağının kaydı için başvurulmuştur. Borca itiraz üzerine TMSF tarafından Beyoğlu 2. Asliye Ticaret Mahkemesi nezdinde kayıt kabul davası açılmış, yargılama sonucunda fon alacakları kabul edilmiştir. Bu kararın 13/3/2009 tarihinde kesinleştiği anlaşılmaktadır. Yine Beyoğlu 2. Asliye Ticaret Mahkemesinin 25/5/2010 tarihli kararı ile müflis şirketin iflasının kapatılmasına karar verilmiş ve İflas Müdürlüğü tarafından anılan bankalardan kaynaklı alacaklarla ilgili olarak aciz belgesi düzenlenmiştir.

15. Hukuki ve idari takipler neticesinde Şirketin E. Bank kaynaklı borçlarının tahsil edilememesi üzerine TMSF'nin 28/8/2008 tarihli kararıyla; müflis Şirketin kanuni temsilcisi sıfatını haiz muris hakkında 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu'nun Geçici 11. maddesi, 4389 sayılı mülga Kanun'un 15. maddesinin (3) numaralı fıkrası ve 6183 sayılı Kanun'un mükerrer 35. maddesi uyarınca tahsil yönünde işlemler yapılmasına karar verilmiştir. Bu kapsamda murise 17/10/2008 tarihinde ödemeye çağrı mektubu, 20/2/2009 tarihinde ödeme emri gönderilmiş ve maliki olduğu muhtelif taşınmazlara 2005 ve 2008 yılları arasında tedbir/haciz işlemi tesis edilmiştir. Muris bu işlemlere karşı idari dava yoluna müracaat etmiştir. Bununla birlikte ödemeye çağrı, ödeme emri ve tedbir/haciz işlemlerinin iptali istemiyle açılan davaların reddine karar verilmiş ve hükümler kesinleşmiştir.

16. Murisin kira gelirleri üzerine de haciz tesis edilmiş ancak tereke temsilcisinin murisin tek geçim kaynağının emekli maaşı ile kira gelirleri olduğunu ve bakım masraflarının karşılanamadığını

belirtmesi üzerine TMSF, kira gelirlerinin bir kısmı üzerindeki hacizleri kaldırmıştır.

17. TMSF'nin cevap yazısında; hacizlerin hâlen devam ettiği anlaşılmaktadır.

II. İLGİLİ HUKUK

18. 4389 sayılı Kanun'un 22. maddesinin üçüncü ve dördüncü fıkraları şöyledir:

"3. Banka yönetim Kurulu başkan ve üyeleri ile diğer mensupları görevleri dolayısıyla kendilerine tevdi olunan veya muhafazaları, denetim veya sorumlulukları altında bulunan bankaya ait para veya sair varlıkları zimmetlerine geçirirlerse altı yıldan oniki yıla kadar ağır hapis cezası ile cezalandırılacakları gibi bankanın uğradığı zararı tazmine mahkum edilirler. Bu fıkrada gösterilen suç, bankayı aldatacak ve fiilin açığa çıkmamasını sağlayacak her türlü hileli faaliyette bulunmak suretiyle işlenmişse faile oniki yıldan aşağı olmamak üzere ağır hapis ve meydana gelen zararın üç katı kadar ağır para cezası verilir. Ayrıca meydana gelen zararın ödenmemesi halinde mahkemece re'sen ödettirilmesine hükmolunur. Zararın kovuşturma yapılmadan önce tamamıyla ödenmiş olması halinde cezaların yarısı, ödeme hükümden önce gerçekleştirilmiş ise üçte bir oranında indirilir.

4. Fon alacaklarından; temettü hariç ortaklık hakları ile yönetim ve denetimi Fona intikal eden ve/veya bankacılık işlemleri yapma ve mevduat kabul etme izin ve yetkileri Kurul tarafından kaldırılan bankalar ile tasfiyeleri Fon eliyle yürütülen veya Fon tarafından tasfiye işlemleri başlatılan bir bankanın; hukuken veya fiilen yönetim ve denetimini elinde bulunduran yönetici olsun veya olmasın gerçek kişi ortakların 15/a maddesinde sayılan fiiller sonucu bankanın kaynaklarını, bankanın emin bir şekilde çalışmasını tehlikeye düşürecek şekilde doğrudan veya dolaylı olarak kendilerinin veya başkalarının menfaatlerine kullandırmakla bankayı her ne suretle olursa olsun zarara uğratarak kendilerinin veya başkalarının malvarlığının artışına neden olmaları zimmet olarak kabul edilir. Bu fiilleri işleyenler hakkında on yıldan yirmi yıla kadar ağır hapis ve yirmimilyar liradan seksenmilyar liraya kadar ağır para cezasına hükmolunur. Ayrıca, meydana gelen zararın Hazine alacağı olarak müteselsilen ödenmesine karar verilir."

19. 19/10/2005 tarihli ve 5411 sayılı Bankacılık Kanunu'nun Geçici 11. maddesi şöyledir:

"Bu Kanunun yayımı tarihinden önce 26.12.2003 tarihine kadar temettü hariç ortaklık hakları ile yönetim ve denetim Fona intikal eden ve/veya bankacılık işlemleri yapma ve mevduat kabul etme izin ve yetkileri ilişkili Bakan, Bakanlar Kurulu veya Kurul tarafından kaldırılarak tasfiyeleri Fon eliyle yürütülen veya Fon tarafından tasfiye işlemleri başlatılan bankalar hakkında başlatılan işlemler sonuçlanıncaya ve her türlü Fon alacakları tahsil edilinceye kadar bu Kanunla yürürlükten kaldırılan 4389 sayılı Kanunun 14, 15, 15/a, 16, 17, 17/a ve 18 inci maddeleri, ek 1, 2, 3, 4, 5 ve 6 ncı maddeleri ile geçici 4 üncü maddesi hükümlerinin uygulanması imkânı getirilmiştir. Haksız mal edinme hükümlerine tabi olacak hususlar hükme bağlanmıştır"
20. 4389 sayılı Kanun'un "Tasarruf mevduatı sigorta fonu" başlıklı 15. maddesinin üçüncü fıkrasının ilgili kısmı şöyledir:

"...Ancak Fon, her türlü alacakları ve devraldığı alacaklarla ilgili olarak borçlu aleyhine 2004 sayılı İcra ve İflas Kanunu hükümlerine göre başlatılmış bulunan takipler ile alacağın tahsiline yönelik

davalara kaldığı yerden devam edebileceği gibi, takibi devam ettirmekten ve/veya davanın takibinden sarfınazar ederek devraldığı alacağın kaldığı yerden 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun hükümlerine göre takip ve tahsiline de karar verebilir..."

21. 21/7/1953 tarihli ve 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun'un Mükerrer 35. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Tüzel kişilerle küçüklerin ve kısıtlıların, vakıflar ve cemaatler gibi tüzel kişiliği olmayan teşekküllerin mal varlığından tamamen veya kısmen tahsil edilemeyen veya tahsil edilemeyeceği anlaşılan amme alacakları, kanunî temsilcilerin ve tüzel kişiliği olmayan teşekkülü idare edenlerin şâhsi mal varlıklarından bu Kanun hükümlerine göre tahsil edilir. Bu madde hükmü, yabancı şahıs veya kurumların Türkiye'deki mümessilleri hakkında da uygulanır. Tüzel kişilerin tasfiye haline girmiş veya tasfiye edilmiş olmaları, kanunî temsilcilerin tasfiyeye giriş tarihinden önceki zamanlara ait sorumluluklarını kaldırmaz. ..."

III. DEĞERLENDİRME

22. Başvurucular; 4389 sayılı mülga Kanun'un 22. maddesinin üçüncü fıkrasında yer alan "Ayrıca, meydana gelen zararın ödenmemesi halinde mahkemece re'sen ödettirilmesine hükmolunur" hükmüne dayanılarak murislerinin, Şirketin kullandığı kredilere bağlı borçlardan şahsen sorumlu tutulduğunu ve 6183 sayılı Kanun hükümleri uyarınca tüm taşınmaz malları üzerine haciz konulduğunu, ceza yargılaması sonucunda ölüm nedeniyle düşme kararı verilip tazmin yükümlülüğü hususunda bir karar verilmemesi nedeniyle yaklaşık yirmi yıl önce konulan ve hâlen devam eden hacizlerin kaldırılması imkânının hukuken engellendiğini, böylece tereke üzerindeki mülkiyet haklarının ihlal edildiğini ileri sürmüşler, temyiz aşamasında Mahkemece verilen hükmün ceza zamanaşımı nedeniyle düşmesine karar verileceğinden başvuru yollarının tüketilmesinin beklenmemesi gerektiğini ifade etmiştir.

23. Adalet Bakanlığı (Bakanlık) görüşünde; başvurucuların murisi hakkında yürütülen ceza yargılamasında murisin mal varlığı üzerine konulmuş bir tedbir veya müsadere kararı bulunmadığı, devam eden hacizlerin başvurucuların murisinin yönetim kurulu başkanı olduğu ve iflas eden bir şirkete karşı başlatılan takipler sebebi ile tesis edildiği, yapılacak incelemede başvurucuların mağdur sıfatının devam edip etmediği hususu karara bağlanırken bu durumun gözönünde bulundurulmasının faydalı olacağı belirtilmiştir. Yine Bakanlık görüşünde; başvurucuların Mahkeme tarafından düşme kararı verilmesinden sonra temyiz yoluna müracaat etmeden bireysel başvuru yaptıkları, bireysel başvurudan sonra gerçekleştirdikleri temyiz isteminin ise mahallinde karar verilmesi gerektiği gerekçesi ile inceleme dışında tutulduğu, bu bağlamda başvurucuların Yargıtay temyiz başvuru yolunu tüketip tüketmediğinin yapılacak kabul edilebilirlik incelemesinde dikkate alınması gerektiği ifade edilmiştir.

24. Bakanlık görüşünde ayrıca esas bakımından yapılacak değerlendirmede mülkiyet hakkının ihlal edilip edilmediğinin Anayasa ve ilgili mevzuat hükümleri ile içtihatlar ve somut olayın kendine özgü koşullarının da dikkate alınması gerektiği belirtilmiştir.

25. Başvuru mülkiyet hakkı kapsamında incelenmiştir.

26. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un "Bireysel başvuru hakkına sahip olanlar" başlıklı 46. maddesinde kimlerin bireysel başvuru yapabileceği sayılmış olup anılan maddenin (1) numaralı fıkrasına göre; bir kişinin Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunabilmesi için iki temel ön koşul bulunmaktadır. Bunlardan birincisi başvuruya konu edilen ve ihlale yol açtığı ileri sürülen kamu gücü eylem veya işleminden ya da ihmalinden dolayı "güncel bir hakkının ihlal edilmesi" ve bunun sonucunda başvurucunun kendisinin "mağdur" olduğunu ileri sürmesi, ikincisi ise bu ihlalden dolayı kişinin "kişisel olarak ve doğrudan" etkilenmiş olması gerekir (Onur Doğanay [2. B.], B. No: 2013/1977, 9/1/2014, § 42). Somut olayda başvuruculaın murisi hakkında yürütülen takip işlemlerine bağlı olarak terekeyi oluşturan mal varlıklarına haciz konulduğu ve konulan hacizlerin hâlen devam ettiği anlaşılmaktadır. Bu kapsamda, başvuruculaın terekeye ilişkin mülkiyet hakları ve buna bağlı tasarruf yetkilerinin hacizler nedeniyle kısıtlandığı dikkate alındığında, başvuruculaın mağdur sıfatını haiz oldukları sonucuna varılmıştır.

27. Başvuruculaın şikâyeti, murislerinden kaynaklanan banka alacakları nedeniyle terekeye dâhil mal varlığı üzerinde uygulanan hacizlerin uzun süredir devam etmesidir. Başvuruculara göre, uzun süren ceza yargılamasında tazmin yükümlülüğüne ilişkin herhangi bir hüküm kurulmamış olması, söz konusu hacizlerin kaldırılmasını hukuken engellemiş ve devamına neden olmuştur. Bu noktada, terekeye dâhil mal varlığı hakkında ceza yargılamasında ayrıca bir tedbir kararı verilmediğinin özellikle belirtilmesi gerekir.

28. Başvuruculaın murisi hakkında, 4389 sayılı mülga Kanun'un 22. maddesinin üçüncü fıkrasında düzenlenen suçtan dolayı kamu davası açılmıştır. Anılan hüküm, bankacılık zimmeti suçuna ilişkin ceza yaptırımının yanı sıra meydana gelen zararın tazminine de hükmedilmesini öngörmektedir. Benzer bir düzenleme, daha sonra yürürlüğe giren 5411 sayılı Kanun'da da yer almaktadır. Bu ve benzeri hükümlerle zararın ayrıca bir hukuk davasına konu edilmesine gerek kalmaksızın hızlı ve etkin bir şekilde giderilmesi ve usul ekonomisinin sağlanması amaçlanmıştır. Bununla birlikte, söz konusu düzenlemenin yalnızca mahkûmiyet hükmü verilen sanıklar bakımından uygulanabileceğinin altını çizmek gerekir. Ayrıca madde metni dikkate alındığında, mahkemenin sanığın zararı tazmin yükümlülüğü bulunmadığına dair olumsuz bir hüküm kurması da beklenemez. Düzenleme yalnızca mahkûmiyet hâlinde doğrudan zararın tazminine karar verilmesine imkân tanımaktadır.

29. Somut olayda Mahkeme, ilk hükümde murisin bankacılık zimmetine iştirak suçundan beraatine karar vermişse de bu hüküm temyiz incelemesinde mahkûmiyet kararı verilmesi gerektiği gerekçesi ile bozulmuştur. Bozma sonrası yargılama sürecinde ise murisin ölümü nedeniyle düşme kararı verilmiştir. Madde metni dikkate alındığında Mahkemenin ceza yargılamasında tazmin yükümlülüğü bakımından bir karar verebilmesi de mümkün görünmemektedir. Bu kapsamda yapılan temyiz başvurusu da Mahkemece tazmin yükümlülüğü hakkında herhangi bir karar verilmediği gerekçesiyle incelenmemiş, ayrıca bireysel başvurudan sonra Mahkemeye yöneltilen tazmin yükümlülüğüne ilişkin talep hakkında da temyiz yolu açık olmak üzere karar verilmesine yer olmadığına hükmedilmiştir. Bu karara karşı temyiz yoluna gidildiğine dair de dosyaya herhangi bir bilgi veya belge sunulmamıştır.

30. Bu aşamada, verilen düşme kararına bağlı olarak oluşan zarara ilişkin ceza yargılamasında bir karar verilememiş olmasının banka alacakları bakımından hukuki sorumluluğu ortadan kaldırmayacağını da belirtmek gerekir. Nitekim başvurucuların şikâyetinin temelini oluşturan kamu alacağına ilişkin hacizlerin dayanağını da bireysel başvuruya konu ceza süreci değil, hukuki süreç ve sorumluluk oluşturmaktadır (bkz. § 15). Dolayısıyla başvurucuların iddia ettiği üzere Mahkemece tazmin yükümlülüğü hususunda bir karar verilmemiş olması ile murisin kamuya olan borçlarının tahsili amacıyla takip yürütülmesi ve buna bağlı olarak terekeyi oluşturan taşınmazlara haciz konulması arasında doğrudan veya dolaylı bir bağlantı görülmemiştir.

31. Başvurucular, terekeye dâhil mal varlığı üzerinde tasarruf yetkisini sınırlayan haciz işlemlerinin uzun süreden beri devam ettiğini belirterek bu durumun ceza yargılamasında Hazine zararının ödetilmesine yer olmadığına karar verilmemesinin bir sonucu olduğunu iddia etmektedir. Ancak somut olayda, işleyen hukuki süreç kapsamında kamu alacağının tahsili amacıyla haciz işlemlerine başvurulduğu, bunun ardından murisin de işlemlerin iptali için dava açtığı, buna karşın davaların reddedilerek kesinleştiği anlaşılmaktadır (bkz. §§ 13-15). Bu kapsamda bireysel başvurunun yalnızca ceza yargılamasına özgülenmiş olduğu, ceza yargılamasında ölüm nedeniyle düşme kararı verildiği ve kanun maddesi uyarınca mahkûmiyet hükmü bulunması hâlinde tazmin yükümlülüğü bağlamında bir hüküm kurulabileceği gözetildiğinde mülkiyet hakkının ihlal edildiği iddiasının açıkça dayanaktan yoksun olduğu sonucuna varılmıştır.

32. Açıklanan nedenlerle, başvurunun, diğer kabul edilebilirlik koşulları yönünden incelenmeksizin açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

IV. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın açıkça dayanaktan yoksun olması nedeniyle KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA,

B. Yargılama giderlerinin başvurucular üzerinde BIRAKILMASINA 1/7/2026 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.